

Той спира. Чувствува, че Ирина го гледа съ влажни очи, че лови всъка дума отъ устата му въ дълбока тревога по онова, което има да се случи. И продължава:

— Бурята дойде изведнажъ. Корабътъ се надигна, огледа се и безстрашно литна по гърдитъ на сърдития океанъ. И тогава... — Богданъ се наведе съвсемъ близу къмъ жената, която го слушаше, помисли и забърза: — Успокоихъ Гертрудъ да не се плаши и тъкмо искахъ да се обърна къмъ кърмчията, отъ дѣсенъ бордъ налетѣ чудовищенъ тласкъ, като че нѣкакъвъ тежъкъ чукъ се стовари върху насъ. Спустнахъ се къмъ руля. — Андерсенъ, защо остави кораба на бордъ къмъ вѣтъра? А той, бледенъ като смъртъ, отвръща: — „Завиждамъ ти на момичето, заплеснахъ се въ васъ — затова“. — Вдигнахъ юрукъ да го ударя, но се опомнямъ и викамъ: — Бързо! Обръщай! Десетъ румба надѣсно! За малко щѣхме да потънемъ, поради завистъта на единъ кърмчия...

Богданъ спира пакъ. Самъ се колебае, нажде да изведе своята Гертрудъ. Самъ чувствува, че всичко е тъй нѣкакъ недомислено. Но вдовицата Ирина се навежда къмъ него, устнитѣ ѝ сж набъбнали отъ очакване, челата имъ почти се опиратъ.

— А после?

— После... Капитанътъ настоя, Гертрудъ да слѣзе въ Тунисъ. Иначе, кой знае какво можеше да стане между менъ и Андерсенъ. Ние се сгодихме, размѣнихме си и прѣстени, но морето ни раздѣли завинаги. Все пакъ, азъ се чувствавамъ, какъ да кажа, несвободенъ. Разбирашъ ме, нали?

Ирина плаче. Негласно се отронватъ едри зърна, едни отдѣсно, други отлѣво. Но въ края